

ЗАБУТІ АРІЄТИ

* * *

Це захоплене зомління,
Це закохане томління,
Хвильні трепети лісів
У руках вітрів пестливих
І між віток шелестливих
Хор сп'янілих голосів.

О, цей шелест, шемріт, шепіт,
Воркіт, туркіт, цвіркіт, щебет,
Журкіт, муркіт, свист і писк,
Трав розмайних шелевіння,
Шум води по моховинню,
По камінню плеск та блиск...

Хто ж до всього того шуму
Вплів мотив тривоги й суму,
Жаль снує душа — чия?
То, напевно, ми з тобою
День прощаємо журбою,
То душа твоя й моя!

* * *

Крізь музичних вогнів колихання,
Крізь незвично розгойданий гомін
Я угадую давнього спомин
І провістя нового кохання.

Моє серце й душа в надпориві —
Наче око гіганта подвійне,
Де бринять, ніби мево сновійне,
Всіх пісень переливи тремтливі.

О, якої ще кращої смерті?
Одступи од коханців, тривого!
Дайте, релі, старого й нового —
Любо вмерти в такій круговерті!

* * *

Із серця рветься плач,
Як дощ іллється з неба.
Від зради чи невдач,
Відкіль цей тужний плач?

О, хлюпотіння зливи
По кривлях, по землі!
На серце нещасливе
Спливають співи зливи...

Лягає без причин
Туга́ на серці туга.
З відчаю хоч кричи!
Печалюсь без причин.

Від муки дітись ніде,
Рве серце марний жаль.
Любові й зненавиди
Нема, а дітись ніде!

* * *

Душа, душа моя страждала,
Любов, любов її терзала.

Та я утіхи не знайшов,
Хоч кинув я свою любов,

Хоч цілим серцем і душею,
Здавалось, розлучився з нею.

Ніде я втіхи не знайшов,
Хоч кинув я свою любов.

І серце, серце надто чуле,
Душі сказало: "Чи ж забули,

Забули в гордїй самоті
Ми очі ті і губи ті?"

Душа сказала серцю: "Хтозна?
Розлука — пастка грандіозна:

Втечеш від муки за сто миль,
Стократно груди ранить біль".

* * *

О сумна пустеле!
Я з нудьги вмираю...
Сніг у даль безкраю
Блиск примарний стеле.

Небо тьміє мідно,
Хмари хмуρο висять,

Зір нема, лиш видно,
Як конає місяць.

В далині імлистій
Щось немов синіє...
Ледве бовваніє
Бідний ліс безлистий.

Небо тьміє мідно,
Хмари хмуρο висять,
Зір нема, лиш видно,
Як конає місяць.

Вам, худі вовцюги,
Й вам, хрипкі ворони,
Де знайти схорони,
Вічні волоцюги?

О сумна пустеле!
Я з нудьги вмираю...
Сніг у даль безкраю
Блиск примарний стеле.

* * *

Солов'ю, що з високої вітки задивився
на свій відбиток у річці, здається,
ніби він упав у воду. Сидить на
вершечку дуба і боїться потонути.
Сірано де Бержерак
Одکید дерев у озернім затоні срібlistім
Димом береться імлистим,
А угорі потопають у справжньому вітті
Горлиць жалі сумовиті.

Цей краєвид — твоєї, мандрівнику, долі
Образ у нашій юдолі:
Чуєш, між листям квилять у гіркій безнадії
Всі твої втоплені мрії!